

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Regula Sancti Patris Benedicti

Benedikt <Montecassino, Abt, Heiliger>

Moguntiae, 1604

V. De Obedientia discipulorum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64533](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64533)

68 Seniores venerari.

69 Iuniores diligere.

70 In Christi amore pro inimicis orare.

71 Cum discordantibus ante solis occasum in pacem redire.

72 Et de Dei misericordia nunquam desperare.

Ecce hæc sunt instrumenta artis spiritualis: quæ cum fuerint à nobis die noctuque incessabiliter adimpleta, & in die iudicij reconfignata, illa merces nobis à Domino recompensabitur, quam ipse promisit: quod oculus non vidit, nec auris audiuit, nec in cor hominis ascendit, quæ præparauit Deus his qui diligunt eum. Officina verò, ubi hæc omnia diligenter operemur, claustra sunt monasterij & stabilitas in congregatione.

De obedientia. CAP. V.

Primus humilitatis gradus, est obedientia sine mora. Hæc conuenit his, qui nihil sibi Christo charius aliquid existimant: propter seruitium sanctum, quod professi sunt, seu propter metum gehennæ, vel gloriam vitæ æternæ, mox ut aliquid imperatum à maiore fuerit, ac si diuinitus imperetur moram patinescunt in facièdo. De quibus Dominus dixit: Obauditu auris obediuit mihi. Et iterum dicit Doctoribus: Qui vos audit, me audit. Ergo hi tales, relinquentes statim quæ sua sunt, & voluntatem propriam deserentes, mox exoccupatis manibus & quod agebant,

Leuit. 19.

1. Timot. 5.

Matt. 5.

Ephes. 4.

Ezech. 18.

Esai. 45.

1. Corint. 1.

Psal. 17.

Matth. 10.

imperfectum relinquētes, vicino obedientiæ pede iubentis vocem factis sequuntur: & veluti vno momento prædicta magistri iussio & perfecta discipuli opera, in velocitate timoris Dei ambæ res communiter citius explicantur: quibus ad vitam æternam gradiendi amor incumbit. Ideò angustam viam arripiunt, vnde Dominus ait, Angusta via est, quæ ducit ad vitam: vt non suo arbitrio viuētes, vel desiderijs suis & voluptatibus obedientes, sed ambulantes alieno iudicio & imperio in cœnobijs degentes, Abbatem sibi præesse desiderant. Sine dubio hi tales illam Domini imitantur sententiam, qua dicit: Non veni facere volūtatem meam, sed eius qui misit me. Sed hæc ipsa obedientia tunc acceptabilis erit Deo, & dulcis hominibus: si, quod iubetur, non trepidè, non tardè, non tepidè, aut cum murmure, vel cum responsione nolentis efficiatur: Quia obedientia quæ maioribus præbetur, Deo exhibetur. Ipse enim dicit: Qui vos audit, me audit. Et cum bono animo à discipulis præberi oportet, quia hilarem datorem diligit Deus. Nam cum malo animo si obedit discipulus, & non solùm ore, verùm etiam in corde si murmurauerit, etsi impleat iussionem, tamen acceptum iam nō erit Deo, qui cor respicit murmurantis. Et pro tali facto nullam consequitur gratiam, immò pœnam murmurantium incurrit, si non cum satisfactione emendauerit.

Matth. 7.

Ioan. 5.

Matth. 10.

2. Cor. 9.

Eccles. 35.